

Mélissa Da Costa

Durerile-fantomă

Traducere din limba franceză și note de
Liliana Urian

Telefonul mobil începu să vibreze pe noptieră. Ambre se trezi brusc. Îl simți pe Marc mișcându-se lângă ea și mormăind în somn. Luă telefonul înainte ca vibrațiile să-l trezească de-a binelea.

Nu era nici măcar ora 7. Cine putea să sune atât de devreme? Genul ăsta de apel nu prevestea niciodată nimic bun. Când văzu numele afișat pe ecran, se îngrijoră și mai mult, căci trecuse mai bine de-un an de când nu mai avea vești de la această tânără de care fusese atât de apropiată.

— Rosalie?

Nu-și putuse împiedica vocea să-i tremure.

— Ambre, îmi pare rău, știu că este cam devreme...

— Ce s-a întâmplat?

Se ridicase din pat și ieșise din cameră cât mai discret posibil, apoi închisese ușa fără zgomot. În living, luminițele din bradul pe care Marc ținuse neapărat să-l împodobească încă scliffeau. Roșu, verde și albastru. Era țipător și inutil. I-o spusese.

— Nu voiam să te sperii...

— S-a întâmplat ceva?

O auzi pe Rosalie înghițând în sec la telefon. Ca de fiecare dată când îi auzea vocea, îi era ciudă că n-o suna mai des și că, de trei ani, nu făcuse niciodată efortul de a o vizita.

— Nu, eu... nu cred, dar...

— Dar ce?

— N-ai primit cumva vreo veste de la Gabriel... recent?
Se lăsă o tăcere grea.

— Ce este, Rosalie? A plecat? Șușoti Ambre foarte repede.

— Nu. Nu, în fine... doar de câteva zile...

— V-ați certat?

— Nu! replică Rosalie apăsât. Tocmai de aceea nu mai înțeleg nimic!

— Stai puțin, explică-mi.

Ambre se așează pe canapea, printre niște cărți groase pe care Marc le umplea cu adnotări ore în șir.

— Acum trei zile, m-am întors de la școală cu cei doi copii și Gabriel nu mai era. Îmi lăsase un bilet pe masă.

Rosalie aproape că-și pierdu glasul și Ambre simți cum i se strânge stomacul. Toată chestia semăna în mod bizar cu o altă dispariție, de acum câțiva ani, dar de data aceasta rolurile erau inversate¹.

— Și ce scrie în biletul ăla, Rosalie?

Urmă un scurt moment de tăcere și Ambre bănuie că Rosalie își stăpânește lacrimile.

— Nimic... în fine, nu mare lucru... Că a trebuit să plece pentru a rezolva o problemă, că nu poate să-mi spună de ce, nici când se va întoarce, dar promite că o să se întoarcă... El... el zice să nu mă îngrijorez și să nu-i

---

¹ Vezi Mélissa Da Costa, *Un soi de fericire*, Trei, 2024 (N.a.).

alarmez în mod inutil familia. Va fi acasă cât mai curând posibil și le transmite sărutări copiilor.

Rosalie înghiți din nou în sec. Ambre rămăsese cu ochii ațintiți pe luminile bradului care sclipeau ridicol.

— Și au trecut trei zile de-atunci?

— Da. Copiii... mă întrebă dacă am vești, iar eu... încerc să mă port normal, dar...

Vocea lui Rosalie cedă.

— Hei! Liniștește-te! Sunt sigură că nu e nimic grav.

N-o ajuta cu nimic rostind asemenea cuvinte. Ar fi vrut să facă mai mult. Trebuia să facă mai mult.

— Ascultă, Rosalie, am două săptămâni de concediu pentru Crăciun... pot să vin la... Arvieux.

Locul pe care se străduise să-l evite de cinci ani încoace, de la sfârșitul acelei ierni în care îi cunoscuse pe Rosalie, Gabriel și ceilalți... Încă i se părea ciudat să-i rostească numele. Arvieux.

— Nu! protestă Rosalie. Tocmai, e Crăciunul! Ar fi mai bine să rămâi cu familia!

— Voi sta până se întoarce Gabriel, OK? N-ar trebui să dureze foarte mult.

— Nu, zău, rămâi la Lyon. Voiam doar să știu dacă ai vreo veste, atâta tot.

— Doar n-o să te las singură cu copiii.

Ambre deschisese deja calculatorul lui Marc, pus pe mășuța joasă de lângă canapea.

— O să cumpăr bilete. Astăzi lucrez, însă începând de diseară sunt în concediu. Pot să ajung chiar mâine-dimineață.

— Dar probabil că este enorm de lucru la magazin în perioada Crăciunului. Ești sigură că nu vor avea nevoie de tine?

— Am acumulat atâtea ore suplimentare, încât m-au forțat să-mi iau liber două săptămâni.

Ceea ce era adevărat. Nu-i dăduseră de ales.

Munca la magazin fusese scuza ei de fiecare dată când Rosalie insistase ca ea să vină câteva zile la Arvieux. Nu era chiar o minciună. Ambre lucra mult peste program. Își petrecea mai tot timpul la magazin. Dar ar fi putut să găsească o soluție.

— Intru pe internet, Rosalie... Într-un minut, o să-mi cumpăr bilete.

— Ambre...

Tonul lui Rosalie se schimbase. Ca și cum ezita să-i spună ceva.

— Ce?

— Trebuie să știi... l-am anunțat pe Anton imediat ce am găsit scrisoarea. Va fi aici diseară... Cu Tim, lăsa Rosalie să-i scape.

Stânjeneala se instalează pentru câteva secunde. Ambre încercă să se concentreze la ecranul laptopului pentru a nu permite celor două nume s-o tulbure, pentru a respinge gândul care i se forma în minte: *Așadar sunt încă împreună.*

— Dacă nu vrei să vii, înțeleg perfect, adăugă imediat Rosalie.

Ambre își înghiți cu greu saliva. Intrase pe site-ul SNCF. Tastă mașinal, fără să vadă ce se afișează pe ecran.

— Nu, e în regulă, răspunse ea cu o voce ușor sugrumată. A trecut mult timp de atunci.

Rosalie nu se lăsa păcălită de tonul aparent detașat.

— Știi ce... pentru bilete, mă poți suna mai târziu.

Se auzi un plâns de copil. Cel al băiețelului lui Rosalie și al lui Gabriel, născut după Sophie. Ambre nu-l

văzuse niciodată și nici măcar nu-și amintea numele lui. Mai mult decât oricând, i se făcu rușine de tăcerea ei din ultimii ani. Gabriel plecase și fără îndoială că lucrurile mergeau rău între el și Rosalie de luni întregi, dar ea nu știa nimic fiindcă aproape că rupsesse toate legăturile cu ei.

— Timotée s-a trezit. Trebuie să te las.

Timotée. De aceea îl uitase. Îi amintea prea mult de un alt nume. Tim.

— OK, Rosalie. Te sun mai târziu ca să-ți spun la ce oră ajung.

— E în regulă.

— Nu te îngrijora prea tare. Sunt sigură că se va întoarce repede.

Dar cuvintele ei căzură în gol. Rosalie închisese deja.

Rămase mult timp apatică pe canapea, uitându-se fix la brad și la ghirlandele lui sclipitoare, încercând să-și potolească bătăile inimii.

Vocea lui Rosalie. Arvieux. Anton. Tim... Tocmai fusese purtată cu cinci ani în urmă în câteva secunde și nu era pregătită pentru așa ceva. Mai ales nu în aceste împrejurări când Gabriel dispăruse, lăsând-o pe Rosalie singură cu copiii.

Arvieux... Iarna la cabana Les Mèlèzes. Livingul de la mansardă, zona din jurul sobei cu lemne. Tim, Anton. Cărțile, promisiunile. Lacul Roue.

Auzi zgomot în spatele ei. Marc tocmai intrase în living, îmbrăcat doar cu niște boxeri și un tricou. Era ora 7. Ora la care dădea pe gât o cafea, apoi se cufunda iar în cărțile lui.

O sărută pe frunte din obișnuință, fără a se gândi cu adevărat la gestul lui, apoi întrebă:

— Cine era?

— Rosalie.

— Rosalie?

Ambre nu-i vorbise aproape niciodată despre ea. În doi ani de viață comună cu Marc, probabil că n-o sunase pe Rosalie decât de trei-patru ori. Așa că numele ei nu-i spunea nimic. Nu mai mult decât Arvieux.

— O prietenă cu care nu am prea mai ținut legătura. Am cunoscut-o acum cinci ani în Hautes-Alpes.

— În hotelul în care lucrei?

Își amintea vag că Ambre fusese chelneriță, dar pentru el acest lucru nu era decât un rând din CV-ul ei.

— Mda. Ea... soțul ei a dispărut.

— Dispărut?

Marc făcu ochii mari. Ochii lui în permanență uluiți.

— Da, în sfârșit... a lăsat un bilet în care îi cerea să nu se alarmeze... n-au trecut decât trei zile, dar ea își face griji... este singură cu cei doi copii.

— De ce te sună pe tine?

Întrebarea lui Marc, nevinovată și absolut îndreptățită, îi aminti cât de absentă fusese în ultimii ani, cât de necunoscută devenise pentru Rosalie și cât de surprinzător era într-adevăr faptul că o sunase în dimineața aceasta.

— Habar n-am... voia doar să știe dacă am primit vești de la el... Părea realmente îngrijorată, așa că i-am propus să mă duc la ea.

Marc o privi cu tandrețe. Avea mereu un aer tandru.

— Ești drăguță.

Ambre se gândi că numai drăguță nu era, dar încuviință din cap.

— O să te întorci de Crăciun, nu?

— Evident!

Mai erau cinci zile până la Crăciun. I se părea de neconceput ca Gabriel să-și lase soția și copiii singuri de sărbători. Gabriel n-ar face așa ceva.

— Nu uiți că mâncăm la părinții mei, da?

— Cum aș putea să uit? Mi-o repeți de zece ori pe zi de două luni încoace!

Voia să pară că glumește, dar își dădu seama că tonul ei era ușor agresiv. Așa că își puse capul pe pieptul lui Marc pentru a-l liniști.

— O să fac un duș, zise ea.

Simțea nevoia să fie un pic singură.

Apa caldă nu reuși să-i potolească bățile inimii, starea de încordare. Trecuseră cinci ani și totul era încă la fel de prezent. Fiecare imagine a acelei ierni și a ceea ce urmase...

Încă își amintea acel „rămas-bun“ de la gară. Ea, Rosalie și Tim plângând unul în brațele altuia. Pe Rosalie care zicea: „O să fie bine. O să ne revedem cu toții în curând, nu?“ Planificaseră să se revadă în septembrie, la ea acasă, pentru a aștepta până la sezonul de iarnă, apoi în decembrie, la cabană. Nu se mai întâlniseră nicio dată toți trei. Nu mai călcaseră pe la cabană.

Ambre se urcase în tren, ajunsese la Lyon, își regăsise camera proaspăt renovată la părinții ei, dar înțelesese imediat că nu va putea să rămână acolo. Își folosisese bilețul pentru Montpellier. Se dusese să lucreze cu Tim pe perioada sezonului de vară. În fine, asta era planul...

Găsise fără probleme un job de barmaniță, se mutase cu Tim în apartamentul lui mare de la periferia unui oraș de coastă numit Frontignan. Trăiseră acolo două luni... până la acel telefon. Era 31 iulie. Nu reușeau să doarmă, într-atât de sufocantă era căldura. În seara aceea, lăsaseră

toate ferestrele deschise și încercau să se răcorească în fața ventilatorului cu picior pe care Tim îl cumpărase dintr-o piață de lângă plajă. Și atunci primiseră apelul. Anton. Un accident de schi. Plecase să schieze în Norvegia, singur. Simțise nevoia să-și limpezească mintea după despărțirea de Tim. Ieșise de pe pârtie. Căzuse într-o râpă. Șaptezeci și două de ore. Atâta rămăsese prizonier între ghețuri și stânci până să fie găsit. Hipotermie, fracturi multiple, leziune a măduvei spinării. Nu-și mai putea folosi picioarele, era în ghips până la gât, internat într-un spital pentru sportivi din Paris. Psihologul lui fusese cel care îl încurajase să-l sune pe Tim.

Tim închisese telefonul bulversat. A doua zi, pleca la Anton. Nu se mai întorsese niciodată.

Culpabilitate. Asta citise Ambre în ochii lui.

Renunțase la apartament și se întorsese la părinții ei. Găsise un post de vânzătoare într-un magazin de haine care se afla vizavi de curățătoria doamnei Miller. Mama ei se zbatuse pentru a-i obține postul. La o săptămână după întoarcerea la Lyon, începea munca la noul job și își schimba numărul de telefon.

După aceea... După aceea viața își urmase cursul. Nu mai voise să se gândească la scurta perioadă din viața ei în care totul fusese atât de simplu și de dureros în același timp.

Lucrase peste program, obținuse postul de responsabilă de raion, apoi pe cel de responsabilă de magazin. Părăsise casa părinților și se mutase într-o garsonieră în centrul Lyonului. Nu mai primise niciodată vești de la Tim. Și nu se mai pusese niciodată problema să se întoarcă la viața de angajat sezonier pe care o cunoscuse alături de el.

Nu mai pusese piciorul în Arvieux decât o singură dată în cinci ani. În septembrie, la un an după întoarcerea la Lyon. Rosalie insistase atât de mult ca Ambre să vină în vizită, încât ea nu putuse să invoce scuza obișnuită: „Am mult de lucru la magazin“. Stătuse acolo o săptămână. Refuzase să treacă prin fața cabanei Les Mèlèzes. Prea multe amintiri...

Săptămâna respectivă fusese pentru ea ocazia de a constata cât de departe și de pierdut era totul. O văzuse pe Sophie mergând și învățând să vorbească. Sophie care avea deja doi ani. Evitase să ceară vești despre Tim, dar întrebuse de Anton. El și Gabriel continuau să se sune în fiecare săptămână. Timpul nu le afectase prietenia, dimpotrivă, o consolidase. Gabriel îi spusese că Anton nu-și recăpătase decât parțial capacitatea de a-și folosi picioarele. Că se stabiliseră la Amiens, foarte aproape de părinții lui. Că sora lui, asistentă medicală, avea grijă de el. În trecere, Gabriel îi vorbise despre Tim, ca și cum voia ca ea să fie pe deplin conștientă de faptul că toată acea perioadă petrecută cu el rămăsese departe în urmă. Tim se mutase și el la Amiens și nu-l mai părăsise niciodată pe Anton.

Înainte de a pleca, Ambre îi promisese lui Rosalie că va reveni foarte curând, dar nu făcuse nici măcar efortul să mențină legătura în cei trei ani care urmaseră. Rosalie continuase să telefoneze, însă Ambre nu suna decât uneori. Apelurile se răriseră. Aflase de nașterea celui de-al doilea copil când acesta avea deja trei luni. Își înăbușise vinovăția refugiindu-se în muncă, în ideea că distanța distruge oricum toate prietenii. Se străduise să dea uitării Arvieux și momentele de fericire intensă de care își amintea câteodată, spunându-și că acele câteva luni

petrecute în Hautes-Alpes fuseseră doar câteva luni printre atâtea altele, nici mai importante, nici mai fericite, că doar nostalgia și timpul le făceau să capete o culoare atât de vie.

Acum avea magazinul, care mergea bine. Reușise să crească vânzările și să-și reînnoiască clientela. Toate liceenele în pas cu moda din Lyon veneau să caște gura în fața vitrinei ei. Și de doi ani îl avea pe Marc. Arvieux era departe. Nu mai rămăseseră decât niște amintiri de tinerețe, niște frânturi ale unei perioade fericite, o perioadă care te umple de melancolie, dar despre care știi foarte bine că n-ar fi putut să dureze.

Cu puțin înainte de prânz, Marc o conduse la magazin. O făcea în fiecare dimineață. Ar fi putut să meargă cu transportul în comun — i-ar fi plăcut să fie singură în mijloacele de transport, mai ales azi —, dar lui îi era mereu teamă să nu i se întâmple ceva. Seara, la fel, venea în mod sistematic s-o ia, chiar și atunci când ea rămânea să se ocupe de depozit până la ora 22.

Cât despre Marc, el își petrecea zilele stând cu nasul în cărțile lui, în apartament sau în bibliotecă. Obținuse masterul în istorie și trecuse examenul pentru a preda istorie-geografie la gimnaziu, dar alesese să se înscrie la doctorat. Scria o teză de doi ani. O teză care nu avansa. Îndrumătorul îl amenința că nu va mai continua să-l plătească dacă nu produce nimic concret și Marc se cufunda și mai asiduu în lecturile lui. Ambre era profund convinsă că n-o va termina niciodată, că această teză era doar un pretext pentru a nu-și începe cu adevărat viața profesională.

De când locuiau împreună, Marc se închisese mai mult decât oricând în el însuși. Ea se ocupa de treburile

cotidiene. Așa că el se consacra pe deplin lecturilor, eternelor sale cercetări. Ea nu-i purta pică. N-avea niciun chef să-l bruscheze ori să-l forțeze să iasă din bula în care se închidea.

Îl cunoscuse la părinții ei. De fapt, fratele ei, Mathieu, se întorsese în cele din urmă din Irlanda și își reluasese viața de acolo de unde o lăsase, recăpătându-și postul de vânzător în magazinul de benzi desenate în care lucrase înainte de a pleca. Marc lucra acolo cu contract de student pentru a-și completa salariul de doctorand. Deveniseră prieteni (sau ceva de genul ăsta) și Mathieu îl invitase la familia Miller într-o duminică, la prânz. Ambre fusese impresionată de tăcerile lui Marc, de ochii lui cu gene lungi și de aerul său mereu speriat, ca și cum viața era prea înspăimântătoare pentru el. Nu încercase să-l seducă, știa că o place, întrucât roșea atunci când i se adresa. Ambre lăsase timpul să-și facă treaba, fără exaltare. Marc era un tip răbdător și blând. Îi luase luni întregi s-o abordeze. Ambre nu se grăbea. Nu avea o viață socială prea activă, în afară de câteva ieșiri la restaurant cu fetele de la magazin, și nu cunoscuse niciun bărbat după scurta ei ședere la Frontignan și întoarcerea la Lyon, dar se obișnuise cu această viață.

Învățase să-l aprecieze pe Marc, pe el și liniștea pe care i-o oferea. N-avea nimic surprinzător, era mereu calm, mereu prezent. Se străduise să construiască pentru ei doi o oază de pace care lui Ambre îi convenea de minune. O iubea, cel puțin asta spunea, și nu ridicase niciodată vocea la ea. N-ar fi vrut să aibă pe altcineva drept iubit.

— Mă suni după ce termini?

Ajunseseră în fața magazinului ei. Pe partea cealaltă a străzii, doamna Miller le făcu un semn cu mâna din

curățătorie. Îl plăcea mult pe Marc. După ce el o lăsa pe Ambre, i se întâmpla să treacă să discute câteva minute cu ea. Beau o cafea, schimbau informații... Nu era mare lucru, dar doamna Miller era mulțumită și Ambre știa că îl consideră pe Marc ginerele ideal.

— Da. E posibil să termin târziu. Este ultima mea zi înainte de concediu... Vreau ca totul să fie în ordine înainte de...

— Se vor descurca și fără tine, o asigură Marc.

Ea deschise portiera. El o reținu câteva secunde.

— Diseară am putea merge la restaurant să sărbătorim începutul concediului tău.

Ambre rămase o secundă interzisă.

— Ce? N-ai chef? o întrebă el.

— Dar tu detești să mergi la restaurant.

— Voi face un efort.

— Să știi că mă mulțumesc și cu o cină în apartamentul nostru.

— Ar fi ocazia potrivită... înainte să pleci în Hautes-Alpes...

Ea îl simți ușor neliniștit și îi adresă un zâmbet entuziast.

— Ai dreptate. Este o idee bună.

Nu se despărțiseră niciodată mai mult de două zile de când erau împreună. Marc se îngrijora imediat ce Ambre pleca pentru câteva ore, așa că ea bănuia în ce stare îl aducea sejurul ei la Arvieux.

— Pe diseară?

Ea îi dădu un sărut pe buze, la care el răspunse cu o căldură oarecum neobișnuită.

— Pe diseară!

*

Magazinul era plin până la refuz. Clienții stresați se îngărămădeau la casă, se grăbeau printre raioane. Fetele o strigau fără încetare: „Ambre! Nu mai există mărimea 1 în depozit!“ „Ambre! Trebuie să-mi iau pauza, e nevoie de cineva să mă înlocuiască!“ „Ambre, poți să deschizi o a treia casă?“ „Ambre, cum facem de Crăciun cu retururile? Avem dreptul să anulăm facturile?“

În primele luni, acceptase cu dificultate ideea de a deveni șefă și de a trebui să comande fete care aveau vârsta ei sau mai mult. Se obișnuise cu asta și reușise cu greu să fie considerată egala lor. O invitau mereu să le însoțească atunci când se duceau să bea un pahar sau când luau cina împreună la restaurant. Dar ea rămânea responsabilă magazinului și se străduia să păstreze întotdeauna o oarecare distanță față de ele.

În ziua aceea, nu reușea însă să-și asume rolul de responsabilă. Era o căldură sufocantă în magazinul aglomerat. Îi era imposibil să se concentreze. La pauză, reuși să se izoleze pentru a o suna pe Rosalie.

— Sunt eu, Ambre.

Auzi și acum niște plânsete de copil. Micuțul Timotée. Și vocea lui Sophie, pițigăiată, clară, care zicea: „Mami, Tim nu vrea să mănânce singur!“ *Tim. Ce idee să-i spună astfel!*

— Ești bine? Te descurci? întrebă ea după ce zgomotul unei farfurii căzute pe jos răsună la capătul firului.

— Da, sunt bine, răspunse în grabă Rosalie. Te-ai uitat la orarul trenurilor?

— Pot să ajung acolo la ora 16. Mă poți aștepta la gară sau preferi să iau un taxi?

— Nu... o să luăm mașina lui Tim și a lui Anton.

Tăcere încordată. Ambre nu găsi nimic altceva să răspundă decât:

— OK. Perfect.

— Ambre, îți mai spun o dată, să știi că nu ești obligată să vii... sunt ei aici, nu sunt singură... Te voi suna imediat ce Gabriel se va întoarce...

Se temea atât de mult să dea ochii cu cei doi băieți, încât fu tentată să profite de ocazia pe care i-o oferea Rosalie pentru a-și anula plecarea. Dar era vorba de Rosalie, singură și îngrijorată, cu cei doi copii... micuțul Timotée pe care nu-l văzuse niciodată, Sophie despre care aproape că nu mai știa nimic de cinci ani... era vorba de tăcerea și absența ei, care o făceau să se rușineze azi.

— Voi fi acolo.

— Mulțumesc.

— Este normal, Rosalie... Bun, trebuie să închid, sunt chemată în magazin...

— OK. Pe mâine atunci.

— Pe mâine.

Auzi zgomotul unei a doua farfurii, urmat de o înjurătură grosolană.

Aproape că nu se atinsese de mâncare și Marc o scruta cu neliniște.

— Nu-ți place?

Ea păru să se trezească din gânduri. Restaurantul era ticsit în ajunul concediilor de Crăciun. În majoritate, cupluri care afixau un aer calm.

— Ba da. E foarte bun.

— Pari preocupată. E din cauza plecării de mâine?